

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 94/2011-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 2. marca 2011 predbežne prerokoval sťažnosť J. Ď., S, pre namietané porušenie čl. 2 ods. 2, čl. 12 ods. 1, 2 a 4 a čl. 13 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a základných práv podľa čl. 16 ods. 1 a 2, čl. 19 ods. 1 a 2, čl. 20 ods. 1, čl. 39 ods. 1 a 2, čl. 40, čl. 46 ods. 1 až 4, čl. 47 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 2 ods. 1, čl. 3, čl. 5 ods. 1, čl. 6 ods. 1, 2 a 3 písm. c) a d), čl. 8 ods. 1, čl. 13 a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a rozsudkom Okresného súdu Žilina č. k. 9 T/42/2007-314 z 18. júna 2010 a postupom a uznesením Krajského súdu v Žiline č. k. 1 To/105/2010-343 z 26. októbra 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. Ď. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 10. januára 2011 doručená sťažnosť J. Ď., S. (ďalej len „sťažovateľ“), pre namietané porušenie čl. 2

ods. 2, čl. 12 ods. 1, 2 a 4 a čl. 13 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základných práv podľa čl. 16 ods. 1 a 2, čl. 19 ods. 1 a 2, čl. 20 ods. 1, čl. 39 ods. 1 a 2, čl. 40, čl. 46 ods. 1 až 4, čl. 47 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práv podľa čl. 2 ods. 1, čl. 3, čl. 5 ods. 1, čl. 6 ods. 1, 2 a 3 písm. c) a d), čl. 8 ods. 1, čl. 13 a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) a podľa „čl. 1 ods. 1, ods. 2 Protokolu č. 12 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd“ postupom a rozsudkom Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) č. k. 9 T/42/2007-314 z 18. júna 2010 a postupom a uznesením Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) č. k. 1 To/105/2010-343 z 26. októbra 2010.

Z obsahu sťažnosti a príloh k nej pripojených vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom okresného súdu č. k. 9 T/42/2007-314 z 18. júna 2010 uznaný vinným zo spáchania prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona, za čo mu bol uložený peňažný trest vo výmere 300 € a pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, náhradný trest odňatia slobody vo výmere desať dní. Proti tomuto rozhodnutiu podal sťažovateľ odvolanie, ktoré krajský súd uznesením č. k. 1 To/105/2010-343 z 26. októbra 2010 ako nedôvodné zamietol.

Sťažovateľ uviedol, že bol súdmi nespravodlivo odsúdený za prečin ublíženia na zdraví „na základe vykonštruovaného krivého obvinenia s pomocou vyšetrovacích orgánov a súdov“, a vo svojej sťažnosti postupne opisuje jednotlivé skutočnosti, ktoré podľa neho preukazujú zámerne zmanipulované vyšetrovanie „pravdepodobne s vedomím a súhlasom orgánov prokuratúry a súdu, len preto, aby mohol byť sťažovateľ odsúdený za niečo čo nespravil...“.

Sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd vyslovil porušenie čl. 2 ods. 2, čl. 12 ods. 1, 2 a 4 a čl. 13 ods. 3 ústavy a základných práv podľa čl. 16 ods. 1 a 2, čl. 19 ods. 1 a 2, čl. 20 ods. 1, čl. 39 ods. 1 a 2, čl. 40, čl. 46 ods. 1 až 4, čl. 47 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práv podľa čl. 2 ods. 1, čl. 3, čl. 5 ods. 1, čl. 6 ods. 1, 2 a 3 písm. c) a d), čl. 8 ods. 1, čl. 13 a čl. 14 dohovoru, podľa čl. 1 dodatkového protokolu a podľa „čl. 1 ods. 1, ods. 2

Protokolu č. 12 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd“ postupom a rozsudkom okresného súdu č. k. 9 T/42/2007-314 z 18. júna 2010 a postupom a uznesením krajského súdu č. k. 1 To/105/2010-343 z 26. októbra 2010; taktiež žiadal, aby ústavný súd tieto rozhodnutia zrušil a priznal mu primerané finančné zadosťučinenie, ako aj „náhradu právneho zastúpenia v trestnom konaní..., náhradu poplatkov..., náhradu peňažného trestu..., náhradu súdneho poplatku...“

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (sťažnosti) podľa ustanovenia § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne

neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Sťažovateľ namietal porušenie čl. 2 ods. 2, čl. 12 ods. 1, 2 a 4 a čl. 13 ods. 3 ústavy a základných práv podľa čl. 16 ods. 1 a 2, čl. 19 ods. 1 a 2, čl. 20 ods. 1, čl. 39 ods. 1 a 2, čl. 40, čl. 46 ods. 1 až 4, čl. 47 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práv podľa čl. 2 ods. 1, čl. 3, čl. 5 ods. 1, čl. 6 ods. 1, 2 a 3 písm. c) a d), čl. 8 ods. 1, čl. 13 a čl. 14 dohovoru, podľa čl. 1 dodatkového protokolu a podľa „*čl. 1 ods. 1, ods. 2 Protokolu č. 12 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd*“ postupom a rozsudkom okresného súdu č. k. 9 T/42/2007-314 z 18. júna 2010 a postupom a uznesením krajského súdu č. k. 1 To/105/2010-343 z 26. októbra 2010.

1. Pokiaľ ide o námietku porušenia označených práv sťažovateľa okresným súdom, ústavný súd uvádza, že vzhľadom na princíp subsidiarity vyplývajúci z čl. 127 ods. 1 ústavy nemá právomoc preskúmavať napadnuté uznesenie okresného súdu, keďže proti nemu bol prípustný opravný prostriedok (odvolanie), ktorý sťažovateľ aj využil, a krajský súd o ňom rozhodol. Z tohto dôvodu bolo potrebné sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde (podobne napr. I. ÚS 103/02, III. ÚS 70/02).

2. Ďalšou časťou sťažnosti sťažovateľ namietal porušenie označených práv postupom a uznesením krajského súdu č. k. 1 To/105/2010-343 z 26. októbra 2010.

Krajský súd v relevantnej časti odôvodnenia napádaného rozhodnutia uviedol:

„Závery okresného súdu, prezentované vo výrokovej časti rozsudku a vysvetlenie týchto záverov v odôvodnení napadnutého rozsudku si krajský súd v celom rozsahu osvojil, a preto v zásade na odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa odkazuje...

Súd prvého stupňa sa zaoberal a vysporiadal so skutkovou a právnou argumentáciou strán v konaní pri dodržaní princípov kontradiktórnosti konania. Neobstoí preto odvolacia námietka o porušení práva na obhajobu tým, že neboli vykonané všetky procesné úkony navrhované obžalovaným v konaní pred súdom... Je plne v právomoci súdu rozhodnúť, aké

dôkazy z navrhnutých stranami konania vykoná a ktoré nepovažuje za potrebné vykonať k náležitému zisteniu skutkového stavu. Svoje úvahy v tomto smere musí ale zrozumiteľným spôsobom vysvetliť v rozhodnutí, čo súd prvého stupňa aj učinil...

Vykonané dôkazy v ich súhrne bezpečne preukazujú a ani odvolací súd nemá žiadne pochybnosti o tom, že skutok uvedený v napadnutom rozsudku sa stal, tento spáchal obžalovaný J. Ď. a vykazuje všetky znaky skutkovej podstaty prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák. Tento záver nedokážu spochybnit' ani skutočnosti prezentované obžalovaným v jeho odvolaní.

Odvolací súd preskúmal aj výrok o treste a stotožnil sa so záverom prvostupňového súdu, pokiaľ ide o druh a výmeru uloženého trestu. Trest tak, ako bol obžalovanému uložený súdom prvého stupňa, je v súlade so zákonom.

Treba uviesť, že trest je právnym následkom trestného činu, a teda musí byť úmerný k spáchanému trestnému činu (zásada proporcionálnosti trestu) a je jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona. Tým je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť zákon, t. j. na ochranu spoločnosti a na výchovu páchatel'a a ostatných občanov. Ochrana spoločnosti sa uskutočňuje dvoma prvkami, a to prvkom donútenia (represia) a prvkom výchovy. Oba prvky sa uplatňujú zásadne súčasne v každom treste.

Z odpisu z registra trestov je zistiteľné, že obžalovaný bol doposiaľ 1-krát súdne postihnutý, v dôsledku fikcie neodsúdenia však na túto skutočnosť nie je možné prihliadať. Odvolací súd sa stotožnil s rozhodnutím súdu prvého stupňa o treste, pokiaľ ide o jeho druh a výmeru. Uloženie peňažného trestu vo výmere 300,- Eur (t. j. pri dolnej hranici zákonom stanovenej výmery) považuje aj krajský súd vzhľadom na spôsob spáchania činu, jeho následok, pohnútku a osobu obžalovaného za spravodlivý a objektívny obraz potrieb individuálnej, a generálnej prevencie, pričom takto uložený trest v plnej miere odzrkadľuje možnosť nápravy a pomery obžalovaného. Krajský súd sa stotožnil aj s výmerou náhradného trestu odňatia slobody, ktorú považuje za adekvátnu k výške uloženého peňažného trestu.“

O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98). Ústavný súd môže pri predbežnom prerokovaní odmietnuť aj taký návrh, ktorý sa na prvý pohľad a bez najmenej pochybnosti javí ako neopodstatnený (I. ÚS 4/00). Dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť je tiež absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

V danom prípade postup krajského súdu upravoval Trestný poriadok (zákon č. 301/2005 Z. z. v znení neskorších predpisov). Pokiaľ ide o skutkové zistenia, tieto boli predmetom konania na okresnom súde. Krajský súd na základe odvolania sťažovateľa preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť rozsudku okresného súdu, ako i správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo, pričom zistil, že odvolanie nie je dôvodné, preto ho podľa § 319 Trestného poriadku zamietol.

Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti dospel k záveru, že z napadnutého rozhodnutia krajského súdu nevyplýva jednostrannosť, ktorá by zakladala svojvôľu alebo takú aplikáciu príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Ústavný súd nezistil, že by skutkové alebo právne závery krajského súdu bolo možné kvalifikovať ako zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, resp. také, ktoré by mali nejakú vecnú spojitosť s obsahom označených práv sťažovateľa podľa ústavy, dohovoru a dodatkového protokolu. Na základe týchto skutočností ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Keďže ústavný súd sťažnosť ako celok odmietol, o ďalších návrhoch sťažovateľa v nej uplatnených nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. marca 2011